

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **J. J.**
bytem X
zastoupen Auditorskou a daňovou kanceláří, s.r.o. IČ: 64939090
sídlem Vodičkova 41, Praha 1

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**
sídlem Štěpánská 28, Praha 1

o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v evidování vybraných nedoplatků na dani ke dni 30. 3. 2016

takto:

- I. Určuje se, že zásah žalovaného spočívající v evidování **daně z nemovitých věcí** ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 31. 5. 1999, ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 30. 6. 1999, ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 30. 9. 1999, ve výši 16 925 Kč se splatností ke dni 30. 11. 1999, ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 31. 5. 2000, ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 30. 6. 2000, ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 2. 10. 2000 a ve výši 16 925 Kč se splatností ke dni 30. 11. 2000 na debetní straně osobního daňového účtu žalobce ke dni 30. 3. 1916 **byl nezákonný**.
- II. V části týkající se evidování **daně z převodu nemovitostí** ve výši 3 107 425 Kč se splatností ke dni 24. 6. 1996 a ve výši 262 466,8 Kč se splatností ke dni 24. 6. 1996 na debetní straně osobního daňového účtu žalobce ke dni 30. 3. 2016 se **žaloba zamítá**.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 18. 7. 2016 domáhal, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2016, č. j. 4543561/16/2003-51523-104849 (dále jen „rozhodnutí ze dne 30. 5. 2016“), kterým žalovaný zamítl námitku žalobce proti Potvrzení o stavu osobního daňového účtu ke dni 30. 3. 2016, vystavenému dne 6. 4. 2016, č. j. 2289643/16/2003-51523-108017 (dále též „potvrzení o stavu účtu“). Žalobce namítal, že žalovaný eviduje nedoplatky na dani z nemovitých věcí a na dani z převodu nemovitostí nezákonně proto, že povinnost uhradit část nedoplatků přešla na společnost ABAKUS, a. s., která po žalobci nabyla vlastnické právo k dotčeným nemovitostem, a nadto došlo ve vztahu k části nedoplatků k marnému uplynutí promlčecí lhůty, čehož se žalobce řádně dovolal.
2. Usnesením ze dne 17. 12. 2020, č. j. 3 Af 53/2016-38, soud žalobu odmítl, neboť dospěl k závěru, že rozhodnutí ze dne 30. 5. 2016 není svým obsahem rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., protože žádným způsobem nezasahuje právní sféru žalobce. Žalovaný jím ve vztahu k žalobci nijak nerozhodoval, pouze jej informoval o stavu jeho osobního daňového účtu. Městský soud dovodil, že chybí jedna ze základních podmínek řízení, za nichž může soud podrobit úkon správního orgánu přezkumu, a sice existence správního rozhodnutí. Nedostatek této podmínky městský soud označil za neodstranitelnou podmínku řízení, a žalobu proto podle § 68 písm. e) ve spojení s § 70 písm. a) a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl. Toto usnesení bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2022, č. j. 8 Afs 26/2021-22 (dále jen „zrušující rozsudek“).
3. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem městského soudu spočívajícím v tom, že:
„rozhodnutí o námitce proti potvrzení o stavu osobního daňového účtu podle zákona č. 337/1992, o správě daní a poplatků, nepředstavuje rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Pro posouzení povahy rozhodnutí o opravném prostředku je nutné posoudit, proti jakému úkonu správního orgánu opravný prostředek směřuje, a to z toho hlediska, zda se rozhodnutím o opravném prostředku zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti daňového subjektu (rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, čj. 7 Afs 197/2015-30). Potvrzení o stavu osobního účtu je úkonem, jímž správce daně pouze informuje daňový subjekt o stavu jeho osobního účtu, a nevznikají mu na jeho základě žádné povinnosti. Rozhodnutí o námitce proti takovému potvrzení proto nemůže být rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a je vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s. (srov. také rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2022, čj. 5 Afs 195/2020-20).“
4. Současně však uvedl, že evidencí daní na osobním daňovém účtu je možné zasáhnout do veřejných subjektivních práv daňového subjektu, a proto proti ní musí existovat prostředek soudní ochrany. Rozhodnutí o námitce proti potvrzení o stavu osobního daňového účtu tedy sice není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., chybná evidence však může představovat nezákonný zásah, proti němuž se lze bránit žalobou podle § 82 s. ř. s. (bod 10 zrušujícího rozsudku). Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že městský soud pochybil, pokud nepoučil žalobce, že je na místě využít jiného žalobního typu a nevyzval jej k jeho změně podle § 36 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 95 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Žalobu by městský soud mohl odmítnout až v situaci, kdy by stěžovatel na tuto výzvu nereagoval (bod 11 zrušujícího rozsudku).

5. Podle § 36 odst. 1 s. ř. s. „[ú]častníci mají v řízení rovné postavení. Soud je povinen poskytnout jim stejné možnosti k uplatnění jejich práv a poskytnout jim poučení o jejich procesních právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu.“
6. Podle § 64 s. ř. s. „[n]estanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu.“
7. Podle § 95 odst. 1 o. s. ř. „[ž]alobce (navrhovatel) může za řízení se souhlasem soudu měnit návrh na zahájení řízení. Změněný návrh je třeba ostatním účastníkům doručit do vlastních rukou, pokud nebyli přítomni jednání, při němž ke změně došlo.“
8. Podle § 95 odst. 2 o. s. ř. „[s]oud nepřipustí změnu návrhu, jestliže by výsledky dosavadního řízení nemohly být podkladem pro řízení o změněném návrhu. V takovém případě pokračuje soud v řízení o původním návrhu po právní moci usnesení.“
9. Soud proto poučil žalobce o tom, že úkon žalovaného – rozhodnutí ze dne 30. 5. 2016 o námitkách proti potvrzení o stavu účtu, nelze přezkoumat v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., neboť jím žalovaný ve vztahu k žalobci nijak nerozhodoval, pouze jej informoval o stavu jeho osobního daňového účtu. Žalobce tak zvolil nesprávný žalobní typ. Proti chybné evidenci daní je možné se bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 s. ř. s. Soud proto vyzval žalobce, aby sdělil, zda se domáhá v tomto řízení ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, a v kladném případě doplnil svou žalobu ze dne 18. 7. 2016 tak, aby obsahovala náležitosti stanovené v § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů.
10. Žalobce ve stanovené lhůtě podal návrh na změnu žaloby. V tomto návrhu změnil svou žalobu proti rozhodnutí na žalobu proti nezákonnému zásahu. Dále uvedl, že zásah spatřuje toliko v evidenci vybraných nedoplateků, neboť ohledně zbývajících nedoplateků (evidovaných ve stejném potvrzení o stavu účtu ke dni 30. 3. 2016) již rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 29. 9. 2022, č. j. 6 Af 25/2017-75, tak, že žalobě vyhověl.
11. Soud usnesením ze dne 17. 2. 2023, č. j. 3 Af 53/2016-72, návrhu na změnu žaloby vyhověl.

Podání účastníků

12. V žalobě ze dne 18. 7. 2016 žalobce napadl evidenci všech 19 nedoplateků uvedených v potvrzení o stavu účtu ke dni 30. 3. 2016. Po změně žaloby však setrval na nezákonnosti evidence deseti nedoplateků, a to 8 nedoplateků na dani z nemovitých věcí a 2 nedoplateků na dani z převodu nemovitostí, z důvodů uvedených v bodu IV žaloby (původně třetí žalobní námitka) a v bodu V žaloby (původně čtvrtá žalobní námitka).
13. Konkrétně šlo o nedoplatky na dani z nemovitých věcí ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 31. 5. 1999, ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 30. 6. 1999, ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 30. 9. 1999, ve výši 16 925 Kč se splatností ke dni 30. 11. 1999, ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 31. 5. 2000, ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 30. 6. 2000, ve výši 16 924 Kč se splatností ke dni 2. 10. 2000 a ve výši 16 925 Kč se splatností ke dni 30. 11. 2000 na debetní straně osobního daňového účtu žalobce ke dni 30. 3. 2016 a o nedoplatky na dani z převodu nemovitostí ve výši 3 107 425 Kč se splatností ke dni 24. 6. 1996 a ve výši 262 466,80 Kč se splatností ke dni 24. 6. 1996 na debetní straně osobního daňového účtu žalobce ke dni 30. 3. 2016.

14. Ve vztahu k nedoplatkům na dani z nemovitých věcí vzniklým do 30. 6. 1998 žalobce uvedl, že povinnost uhradit nedoplatky přešla na společnost ABAKUS a. s., která k těmto nemovitostem nabyla v roce 2000 vlastnické právo. Po změně žaloby však vzal své námitky (první a druhá žalobní námitka) vůči těmto nedoplatkům zpět, neboť o nich již bylo soudem rozhodnuto v jiném řízení.
15. Ve vztahu k nedoplatkům na dani z nemovitých věcí vzniklým v letech 1999 a 2000, které jsou nadále předmětem řízení, žalobce uvedl, že již v rozhodnutí ze dne 31. 3. 2012 žalovaný označil tyto nedoplatky za promlčené. Toto rozhodnutí bylo sice později soudem k návrhu žalobce zrušeno, avšak z jiných důvodů. Zákonností závěru o promlčení těchto nedoplatků se soud nezabýval. Žalobce tak má za to, že je žalovaný svým závěrem o promlčení nedoplatků nadále vázán.
16. Ve vztahu k nedoplatkům na dani z převodu nemovitostí žalobce uvedl, že žalovaný již v rozhodnutí ze dne 8. 10. 2009 označil tyto nedoplatky za promlčené. Toto rozhodnutí bylo sice později soudem k návrhu žalobce zrušeno, avšak z jiných důvodů. Zákonností závěru o promlčení těchto nedoplatků se soud nezabýval. Žalobce tak má za to, že je žalovaný svým závěrem o promlčení nedoplatků nadále vázán.
17. Žalovaný zaslal soudu své vyjádření, které upřesnil v pozdějším doplnění. Ve vztahu k nedoplatkům na dani z nemovitých věcí má žalovaný za to, že povinnost uhradit nedoplatky na společnost ABAKUS a. s. jako nového vlastníka nemovitostí nepřesla. Odkázal přitom na rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále též „OFŘ“) ze dne 23. 1. 2017 č. j. 2792/17/5100-41458-710158 (o odvolání proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva ze dne 7. 7. 2016) a na rozhodnutí OFŘ ze dne 2. 2. 2017, č. j. 4934/17/5100-41458-710158 (o odvolání proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2016).
18. Dále uvedl, že z bodu 16 rozhodnutí OFŘ ze dne 2. 2. 2017 vyplývá, že nedoplatky na dani z nemovitých věcí z let 1999 a 2000 byly skutečně prekludovány již ke dni vydání exekučního příkazu ze dne 17. 6. 2009 (dále též „exekuční příkaz“), neboť se jedná o nedoplatky vzniklé až po prohlášení konkurzu (dne 7. 7. 1998), které nebyly do konkurzu přihlášeny. Tuto námitku však žalobce v řízení před žalovaným nevznesl, a proto ji žalovaný nevzal v potaz.
19. Ve vztahu k nedoplatkům na dani z převodu nemovitostí odkázal žalovaný na rozhodnutí OFŘ ze dne 2. 2. 2017. Uvedl, že prekluzivní lhůta pro vymáhání nedoplatků skutečně již uplynula, avšak teprve dne 1. 1. 2017. Ke dni 30. 3. 2016 tak byly podle jeho názoru nedoplatky evidovány oprávněně.
20. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout.

Jednání

21. Při jednání dne 28. 3. 2023 právní zástupce žalobce setrval na svých procesních stanoviscích. K dotazu soudu upřesnil, že se domáhá vyslovení nezákonnosti zásahu ve vztahu k nedoplatkům vymezeným v usnesení soudu ze dne 17. 2. 2023, č. j. 3 Af 53/2016-72. Žalovaný uvedl, že trvá na tom, že evidování nedoplatků na dani z převodu nemovitostí bylo v souladu se zákonem.

Posouzení žaloby soudem

22. Soud se po změně žaloby připuštěné usnesením ze dne 17. 2. 2023, č. j. 3 Af 53/2016-72,

zabýval toliko žalobními námitkami proti nedoplatkům na dani z nemovitých věci a na dani z nemovitostí vymezeným v tomto usnesení.

Nedoplatky na dani z nemovitých věcí

23. Po změně žaloby je předmětem sporu 8 nedoplatků na dani z nemovitých věcí za zdaňovací období let 1999 a 2000 evidovaných na osobním daňovém účtu žalobce ke dni 30. 3. 2016.
24. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že prekluzivní lhůta pro vymáhání těchto nedoplatků uplynula již před tvrzeným zásahem spočívajícím v jejich evidenci (ke dni 30. 3. 2016). Žalovaný konkrétně odkázal na bod 16 rozhodnutí OFŘ ze dne 2. 2. 2017, v němž OFŘ uvedlo, že všech 8 nedoplatků, evidovaných exekučním příkazem pod položkami 3, 12-17 a 20, bylo prekludováno již ke dni vydání exekučního příkazu dne 17. 6. 2009. Tyto nedoplatky totiž vznikly až po prohlášení konkurzu žalobce (dne 7. 7. 1998), nebyly proto do konkursu přihlášeny a nedošlo ke stavění promlčecí lhůty jejich přihlášením.
25. Žalovaný staví svou obranu na tom, že žalobce na tuto vadu v námitce proti potvrzení o stavu účtu výslovně neupozornil. Tato okolnost však nemá na nezákonnost evidence uvedených nedoplatků vliv. K uplynutí prekluzivní lhůty pro vymáhání nedoplatků byl totiž žalovaný povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
26. Námitka žalobce je proto důvodná.
27. Nad rámec výše uvedeného soud doplňuje, že z obsahu soudního a správního spisu je patrné, že nedoplatky na dani z nemovitostí se týkaly týchž nemovitostí, jako nedoplatky, které byly předmětem řízení ve věci nesprávné evidence nedoplatků ke dni 7. 7. 2016 projednávané pod sp. zn. 6 Af 25/2017 (v návaznosti na rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2022, č. j. 5 Afs 195/2020-20) a ve věci rozhodnutí o zřízení zástavního práva 3 Af 15/2017 (v návaznosti na rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2022, č. j. 6 Afs 28/2021). Tyto nemovitosti byly převedeny již v roce 2000 na společnost ABAKUS a. s. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že žalobce přestala tížit neuhrazená daň k těmto nemovitostem, neboť poplatníkem daně z nemovitostí se stal v okamžiku nabytí vlastnického práva nabyvatel (společnost ABAKUS a. s.). Na něj přešla též povinnost ve vztahu k nedoplatkům vzniklým před okamžikem nabytí vlastnického práva (viz bod 22 rozsudku ze dne 31. 3. 2022, č. j. 6 Afs 28/2021-36). I pokud by nedošlo k uplynutí prekluzivní lhůty, evidence nedoplatků na daňovém účtu žalobce vzniklých před okamžikem nabytí vlastnického práva společností ABAKUS a. s. by byla nezákonná.

Nedoplatky na dani z převodu nemovitostí

28. Ve vztahu ke dvěma nedoplatkům na dani z převodu nemovitostí splatným ke dni 24. 6. 1996 žalobce uvedl, že žalovaný již v rozhodnutí ze dne 8. 10. 2009 o námitce proti exekučnímu příkazu ze dne 17. 6. 2009 tyto nedoplatky označil za promlčené a vymáhanou částku o tyto nedoplatky snížil. Žalovaný k tomu uvedl, že exekuční příkaz ze dne 17. 6. 2009 byl opakovaně napaden námitkami a správními žalobami. Rozsudkem ze dne 21. 1. 2015, č. j. 3 Af 19/2012-47, zdejší soud zrušil rozhodnutí o námitkách ze dne 16. 5. 2012 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dne 13. 7. 2016 vydal správce daně nové rozhodnutí o námitkách, které bylo napadeno odvoláním, které bylo postoupeno Odvolacímu finančnímu ředitelství. OFŘ rozhodlo o odvolání rozhodnutím ze dne 2. 2. 2017 tak, že předmětné nedoplatky (vymáhané exekučním příkazem pod položkou č. 002,

pořadí 1 a 2) byly prekludovány až ke dni 1. 1. 2017. U těchto nedoplatků totiž došlo jejich přihlášením do konkurzního řízení (dne 4. 8. 1998) ke stavění promlčecí lhůty až do pravomocného ukončení konkursního řízení (dne 17. 9. 2003). Lhůta byla dále přerušena dalšími úkony, a to vydáním výzev k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě a exekučního příkazu a stavěna soudním řízením. Žalovaný proto nepostupoval správně, když přisvědčil námitce žalobce ze dne 10. 7. 2009, že šestiletá lhůta jejich splatnosti již uplynula (viz str. 2 rozhodnutí o námitce ze dne 16. 5. 2012).

29. Soud zjistil, že exekuční příkaz ze dne 17. 6. 2009 oba nedoplatky obsahoval. Exekuční příkaz byl opakovaně napaden námitkami a správními žalobami. Ve vztahu k dvěma nedoplatkům na dani z převodu nemovitostí žalovaný skutečně opakovaně přisvědčil námitce promlčení (viz např. str. 3 rozhodnutí o námitce ze dne 8. 10. 2009 či později str. 3 rozhodnutí o námitce ze dne 16. 5. 2012). Rozhodnutí o námitce ze dne 16. 5. 2012 však bylo napadeno žalobcem u zdejšího soudu, který jej rozsudkem ze dne 21. 1. 2015, č. j. 3 Af 19/2012 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nové rozhodnutí žalovaného nebylo ke dni 30. 3. 2016 (k němuž bylo vystaveno potvrzení o stavu účtu) ani ke dni 30. 5. 2016 (rozhodnutí o námitkách proti tomuto potvrzení) dosud vydáno. Soud ve svém zrušujícím rozsudku uvedl, že:

*„Ve třetím žalobním bodu žalobce toliko polemizuje se závěry vyslovenými zdejším soudem v přechodím kasačním rozsudku ze dne 29. 2. 2012, č. j. 7Ca 351/2009-35, a především v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 AfS 43/2011-64. Zdejší soud neshledal důvody, pro které by se měl od judikatury nadřízeného soudu odchýlit. Citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 AfS 43/2011-64, vyslovil, že konkursní řízení představuje překážku vymáhání daňového nedoplatku a **příhláška daňové pohledávky v konkursním řízení staví běh promlčecí lhůty**. Tak se v posuzované věci stalo přihlášením daňové pohledávky v konkursním řízení dne 4. 8. 1998 a běh promlčecí lhůty byl pozastaven do pravomocného ukončení konkursního řízení dne 17. 9. 2003. Ještě předtím, než promlčecí lhůta uplynula, byla přerušena výzvou k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 4. 1. 2007, č. j. 4457/07/010941/4342, která byla žalobci doručena dne 12. 1. 2007. Od tohoto dne se odvíjel běh další šestileté promlčecí lhůty, přerušitelné úkonem směřujícím k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku. Lze uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí tak bylo vydáno, aniž by došlo k promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky.“*

30. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že do konkurzního řízení byly přihlášeny nejen pohledávky na dani z nemovitých věcí, ale též pohledávky na dani z převodu nemovitostí vzniklé do dne prohlášení konkurzu (7. 7. 1998), konkrétně nyní sporné nedoplatky splatné ke dni 24. 6. 1996. Žalovaný proto postupoval správně, když po zrušení svého rozhodnutí respektoval právní názor soudu, a změnil svůj předchozí náhled na promlčení těchto pohledávek.
31. Na věci nic nemění skutečnost, že žalobce svou (tehdejší) žalobou proti závěru o promlčení těchto dvou pohledávek výslovně nebrojil. Právní názor přijatý ve vztahu k ostatním pohledávkám byl totiž uplatnitelný i pro pohledávky na dani z převodu nemovitostí a napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno jako celek pro vady řízení. Skutečnost, že se soud nezabýval výslovně námitkami vůči nedoplatkům na dani z převodu nemovitostí (neboť takové námitky ve svůj neprospěch žalobce nevznesl) nebránila uplatnění soudem vysloveného obecného právního názoru i na tyto nedoplatky. Žalovaný postupoval správně, když respektoval právní názor soudu a pohledávky, které dosud nebyly

promlčené, na daňovém účtu žalobce znovu evidoval.

32. Námitka není důvodná.

33. Soud toliko na okraj připomíná, že tyto nedoplatky (ve výši 3 107 425 Kč a ve výši 262 466,8 Kč) nebyly žalovaným vymoženy. Odvolací finanční ředitelství v rozhodnutí ze dne 2. 2. 2017 (bod 14 a 15) konstatovalo, že dvacetiletá lhůta pro jejich vybrání podle § uplynula dne 31. 12. 2016.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Soud dospěl k závěru, že žalobcem napadené nedoplatky na dani z nemovitých věcí byly na osobním daňovém účtu žalobce evidovány ke dni 30. 3. 2016 neoprávněně, což představovalo nezákonný zásah žalovaného (výrok I.).

35. Žalobcem napadené nedoplatky na dani z převodu nemovitostí byly na osobním daňovém účtu žalobce evidovány ke dni 30. 3. 2016 oprávněně, proto soud žalobu v této části zamítl (výrok II.).

36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., podle nějž má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přiznává mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. Ve věci byli žalobce a žalovaný částečně úspěšní, neboť žalobce měl úspěch ve věci evidence nedoplatků na dani z nemovitých věcí a žalovaný měl úspěch ve věci evidence nedoplatků na dani z převodu nemovitostí. Vzájemný poměr úspěchu účastníků je přibližně stejný, neboť nedoplatků na dani z nemovitých věcí bylo více z hlediska počtu, zatímco nedoplatků na dani z převodu nemovitostí bylo více z hlediska celkové výše. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Praha 28. března 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu